

Preluare
după versiunea populară germană de
Fevronia Lamură
Titlul original: Năzdrăvăniile lui Till Bohoglindă
Ilustrații de pictorul I. Druga

Năzdrăvăniile lui Till Eulenspiegel

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Năzdrăvăniile lui Till Eulenspiegel / prelucrare după versiunea populară
germană de Fevronia Lamură - București: Andreas Print, 2019

ISBN 978-606-765-105-8

I. Lamură, Fevronia (adapt.)

821.112.2

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2019

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

DTP copertă: Gheorghe DUMITRU

Ilustrație copertă: Vasile OLAC

Culegere și redactare: Mădălina GEAMBAȘU

DTP interior: Corina REZAI

Bun de tipar: 21.08.2019

Coli tipar: 13

Format: Z6 (16/54x84 cm)

CUPRINS

Capitolul I / 7
Capitolul II / 9
Capitolul III / 12
Capitolul IV / 14
Capitolul V / 17
Capitolul VI / 19
Capitolul VII / 21
Capitolul VIII / 24
Capitolul IX / 26
Capitolul X / 28
Capitolul XI / 31
Capitolul XII / 36
Capitolul XIII / 39
Capitolul XIV / 45
Capitolul XV / 47
Capitolul XVI / 49
Capitolul XVII / 54
Capitolul XVIII / 58
Capitolul XIX / 62
Capitolul XX / 68
Capitolul XXI / 71
Capitolul XXII / 75

Capitolul XXIII / 78
Capitolul XXIV / 85
Capitolul XXV / 88
Capitolul XXVI / 90
Capitolul XXVII / 99
Capitolul XXVIII / 104
Capitolul XXIX / 107
Capitolul XXX / 117
Capitolul XXXI / 126
Capitolul XXXII / 130
Capitolul XXXIII / 136
Capitolul XXXIV / 143
Capitolul XXXV / 147
Capitolul XXXVI / 150
Capitolul XXXVII / 155
Capitolul XXXVIII / 160
Capitolul XXXIX / 163
Capitolul XL / 165
Capitolul XLI / 170
Capitolul XLII / 174
Capitolul XLIII / 180
Capitolul XLIV / 185
Capitolul XLV / 189
Capitolul XLVI / 199
Capitolul XLVII / 202
Capitolul XLVIII / 206

Capitolul I

Cum a fost botezat Till Eulenspiegel de trei ori în aceeași zi și cine au fost nașii lui

ill Eulenspiegel, năstrușnicul a cărui minunată viață prindem să v-o deșirăm, s-a născut demult, cu veacuri în urmă, în satul Knetlingen, aproape de pădurea

Melbe din țara Saxonilor.

Pe tatăl său îl chema Klaus Eulenspiegel, iar pe mama sa Ana.

Când a venit vremea ca micuțul să fie botezat, după cum e obiceiul nostru creștinesc, tatăl său l-a ales ca naș pe Till de Utzen, stăpânul castelului din Ampleven, pe care îl prețuia neînchipuit de mult, nu atât pentru noblețea lui, cât mai ales pentru faima ce-o avea ca temut hoț de codru.

Odată înțelegerea făcută cu nobilul cavaler de Utzen, părinții au trimis copilul la biserica din satul Ampleven, unde a fost botezat de prea-cuviosul stareț Arnold Pfaffenmeier, dându-i numele de Till.

Și după cum era obiceiul pe-atunci, oaspeții de la botez s-au dus să închine câte un pahar, în sănătatea noului creștin. Asta, bineînțeles, pe socoteala fericitului tată.

Dar cum oamenii uneori pierd măsura, furati de bucuriile prea mari, tot astfel și doica micuțului Till ciocnise paharele prea des.

Și când se întorcea spre casă, pierzându-și cumpățul, a alunecat pe puntea de peste apa tulbure și mocirloasă, ce curge între Knetlingen și Ampleven, căzând în baltă cu copil cu tot.

Doamne ce spaimă, ce țipete, mai ales când au văzut copilul acoperit de noroi, gata, gata să se înăbușe.

Câteva femei au sărit și l-au scos afară.

Apoi în grabă, s-au dus acasă și, într-un cazan de rufe, au spălat copilul și l-au făcut iar curat și frumos.

Ei, și așa a fost botezat Till Eulenspiegel de trei ori în aceeași zi: o dată în cristelniță, a doua oară în baltă și a treia oară cu apă caldă, în cazanul de rufe.

Capitolul II

Cum se plângeau țăranii de micul Till Eulenspiegel, spunând că este un dezmățat, și cum a călărit în tovărășia tatălui său pe același cal

După ce Till Eulenspiegel a crescut până într-atât încât să se poată ține pe picioare și să meargă, se juca toată ziua cu ceilalți copii, rostogolindu-se prin iarbă ca o maimuțică.

Pe atunci era un băiețel tare drăgălaș.

Dar după ce a împlinit trei ani, a început să facă atâtea ștrengării încât, de o vreme, toți vecinii se plângeau lui Klaus Eulenspiegel că n-o mai pot scoate la capăt cu băiatul lui, că e un ștrengar și un dezmățat și multe altele.

Atunci Klaus l-a chemat pe micuțul său fiu și l-a întrebat:

– Ia ascultă Till, de ce spun vecinii că ești un ștrengar?

Iar Till i-a răspuns:

– *Dragă tată, eu nu fac nimănuî nimic, dar așa sunt ei. Vrei să ți-o dovedesc? Ia-mă în spatele tău pe cal și hai să mergem pe ulițele satului. Ai să vezi că deși eu n-am să scot o vorbă, totuși oamenii au să mintă și au să spună tot felul de lucruri despre mine.*

Tatăl se învoi și-l luă pe Till în spatele lui, pe cal.

După o bucată de drum, ștrengarul s-a săltat, arătând oamenilor spatele gol; apoi s-a așezat la loc.

Văzând asta, țăraniî s-au strâns laolaltă și au început să strige:

– *Priu, ce dezmățat este băiatul ăsta!*

– *Vezi tată, spuse Till, vezi că nu fac nimănuî nimic?! Tac din gură, nici nu mă mișc și totuși oamenii spun că sunt dezmățat.*

Atunci tatăl s-a oprit și l-a așezat pe Till în fața sa, pe cal.

Till a stat liniștit, dar cum era ștrengar din fire, a început să caște gura, să se strâmbă și să scoată limba.

Țăraniî, văzându-l cum se strâmbă, au venit iar spre ei, țipând:

– *Ia uitați-vă ce haimana!*

Iar bietul Klaus, nedumerit, adăugă:

– *Ești născut într-un ceas rău, băiatul tatei! Văd și eu că stai cuminte, că nu vorbești și nu faci nimănuî nimic și nu-nțeleg de ce-or fi spunând oamenii că ești un copil rău!*

Ești născut într-un ceas rău, băiatul tatei!

Capitolul III

Cum a știut Eulenspiegel să dea învățături chiar și unui duce

a vârsta de șase ani, Till a fost dat la învățătură în satul Ampleven.

Într-una din zile, pe când se îndrepta spre școală, Eulenspiegel s-a întâlnit cu ducele din acel ținut. Chipul luminos și viu al copilului i-a plăcut ducelui, așa că s-a oprit și a intrat în vorbă cu el:

- Unde te duci, micuțule? întrebă ducele.
- La școală.
- Iată îți dau un taler, să-ți cumperi dulciuri.
- Că sunt prost să-l iau?! Când mi l-o vedea tata, o să mă întrebe de unde am bani. N-o să mă creadă că mi l-a dăruit cineva și-o să mă bată.
- Ține totuși talerul, a stăruit ducele, și dacă tatăl tău o să te întrebe cine ți l-a dăruit, spune-i că însuși ducele.
- Nici așa n-o să mă creadă.
- De ce?

- Păi când a mai dăruit un duce un singur taler? Dacă mi-ai umple ghiozdanul cu taleri, atunci fără îndoială că m-ar crede.

- Ai dreptate, băiatule, spuse ducele râzând, umplându-i ghiozdanul cu bani. Acum poți merge liniștit acasă. Arată-i tatălui comoara. Văzând-o, de bună seamă va crede că ți-a dăruit-o ducele.

Iată cum știa Till, încă de mic, să apuce un lucru de capătul cel bun și, totodată, să învețe pe un duce cum să se poarte în viață.

Capitolul IV

Cum a plecat Klaus Eulenspiegel din Knetlingen într-un sat de pe râul Saale, cum a murit acolo și cum a învățat fiul său, Till, să umble pe funie

Pe măsură ce anii treceau și Till se mărea, se înmulțeau și isprăvile lui năstrușnice, încât sătenii ajunseseră să-l privească din ce în ce mai dușmănos. Klaus Eulenspiegel, mâhnit de purtarea oamenilor, pe care o socotea nedreaptă, își luă inima-n dinți într-o zi și porni cu soția și cu fiul său în altă parte a țării, în ținutul Magdeburg, oprindu-se într-un sat așezat pe marginea râului Saale, de unde era de fel mama lui Till.

Dar la puțin timp, bătrânul Klaus Eulenspiegel a murit, iar Till, rămas numai cu mama sa, trăia greu din puținul ce-l aveau.

Ca să pună capăt sărăciei, mama lui Till îl îndemna mereu să învețe meserie. Dar băiatul, deși se făcuse mărișor acum, nici nu se gândea la așa ceva. El atât știa: să se joace toată ziua și să facă tot felul de năzbâtii.

Ca să-i treacă de urât, Till se hotărî să umble și să joace pe funie. Zis și făcut! Și ca să nu-l vadă mama sa, care nu-i ierta nebuniile și-l amenința mereu cu bătaia, Till își întinse sfoara în podul casei. Însă odată tot l-a prins și, luând un retevei, a vrut să-l dezvețe de a mai umbla pe funie. Till, într-o clipă, se strecură pe acoperișul casei, printr-o ferăstruie a podului și mama sa nu l-a mai putut ajunge cu bățul. Iar biata femeie se întristă nespus de mult, dându-și seamă că băiatul se făcuse prea mare ca să-l mai poată stăpâni cu nuiăua.

După această pățanie, Till se lăsă păgubaș de jucatul pe funie. Numai că hotărârea lui nu a ținut mult. Într-o zi întinse iarăși sfoara. De data asta însă, nu o mai trase în pod. Cum casa în care locuiau era așezată tocmai pe marginea râului Saale, Till a întins funia peste apă, de la fereastra podului casei lor, până la altă casă de peste râu. Oamenii au văzut coarda întinsă și, bănuind că Till pune la cale un nou giumbușluc, s-au strâns să vadă ce trăsnaie mai are de gând să facă. Dar tocmai când joaca era în toi, a apărut și mama lui Till, care, pentru că pe de-o parte o durea sufletul să-și vadă feciorul făcând pe caraghiosul în fața oamenilor, iar pe de altă parte ținea să-i dea și o lecție bine cuvenită, s-a furișat în podul casei și a tăiat sfoara. Till a căzut în apă, făcând o baie bună, în râsul și hatjocura privitorilor. Băieții, mai cu seamă, au făcut mare haz și strigau cât îi ținea gura: